

[Sigsgaard.]

være urimeligt at beskatte folk med så små indtægter.

Af bemærkningerne til lovforslaget om personfradrag m. v. fremgår det, at lovforslagets gennemførelse og den tilsvarende forhøjelse af skatteprocenterne samlet vil betyde en lettelse for de mindre indtægter og en vis skærpelse for de højere indtægter. I den forbindelse var det jo interessant at vide, hvor grænsen går mellem de indtægter, der får en skattelettelser, og dem, der får en skattestigning. Det ærede medlem hr. Ove Hansen nævnte en skala indkomst på 22.000-23.000 kr.; jeg ved ikke, om det holder. Jeg så gerne, at vi fik en tabel over virkningerne af lovforslagets gennemførelse; det er muligt, der skal flere tabeller til, det skal der sikkert. De kan selvfølgelig ikke foreligge her i dag, men jeg siger det allerede nu, fordi vi så måske lidt hurtigere kan komme igennem med udvalgsarbejdet.

På længere sigt finder jeg, at det ikke er særlig rimeligt at arbejde med forskellige fradrag, sådan som vi altså fortsat skal gøre det, og jeg håber, den ærede ordfører for partiet venstre har ret i sin formodning om, at lovforslaget fra regeringens side er ment som et skridt på vejen henimod den situation, hvor der kun eksisterer ét sæt fradrag. I det hele taget er det ikke helt rimeligt, at der er så store forskelle i beskattningen fra kommune til kommune. Det forholder sig, så vidt jeg er orienteret, sådan, at den dyreste kommune er ca. 50 pct. dyrere i samlet skat end den billigste kommune; jeg synes jo nok, den forskel er rigelig stor, og det er jo oven i købet ofte sådan, at de kommuner, der er nødt til at beskattes hårdest, også yder mindst, når det gælder service over for deres indbyggere.

Jeg håber, at ministeren snarest vil fremkomme med forslag til ændring af disse forhold. Det sker vel senest i forbindelse med den forestående kommunalreform; i hvert fald forstår jeg godt, at det ikke kan klares helt nu. I øvrigt vil jeg gerne benytte lejligheden til at efterlyse kommunalreformen eller rettere sagt bede ministeren oplyse, hvornår der kan ventes resultater af kommissionarbejdet med eventuelle tilhørende forslag.

Hvad angår de ændringer i den kommu-

nale beskatning, der sker for personer, som tager ophold i Grønland, skal jeg kun sige, at jeg finder det helt naturligt, at statskattepligten og kommuneskattepligten følges ad.

Lovforslaget om folkepensionsbidraget er jo en naturlig følge af lovforslaget om forhøjelse af personfradragene, og det er klart, at vi stadig væk må sikre, at ingen, som ikke betaler kommuneskat, kommer til at betale folkepensionsbidrag. Spørgsmålet er for mig bare, om det ikke var mere naturligt, at pligten til at betale folkepensionsbidrag faldt sammen med statskattepligten, sådan at personer, der ikke betaler statsskat, heller ikke skal betale folkepensionsbidrag. Bundgrænsen for påligning af statsskat er vel fastsat ud fra den betragtning, at folk, der tjener mindre end de 7.000 kr., der er det aktuelle tal, faktisk lever under det, man forstår ved eksistensminimum, og ud fra den betragtning kunne man godt finde det rimeligt at sammenknytte folkepensionsbidraget med statsskatten i stedet for med kommuneskatten. Det ville også være enklere; der ville ikke komme nogen forskel fra kommune til kommune.

Det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, at gennemførelsen af det vil koste ca. 20 mill. kr. Jeg vil gerne have oplyst — det kan eventuelt ske i udvalget — hvor meget det vil koste ekstra, hvis man fører bundgrænsen for betaling af folkepensionsbidrag op til statsindkomstskatteovens bundgrænse.

Lad mig til sidst sige, at uanset om forbedringer som dem, jeg lige har nævnt, gennemføres, betegner lovforslagene i sig selv fremskridt, og socialistisk folkeparti ser derfor med velvilje på dem:

Johan Asmussen: For et par dage siden stod der i Jyllands-Posten en lille historie fra Italien; det drejede sig om en 84-årig dame, der kom ind på skattekontoret og beklagede sig over, at hun ikke stod på listen over skatteydere. Hun sendte bystyret en protest og krævede at genvinde retten til at betale skat. Hun levede af sin pension og blev meget chokeret, da hun så, at hun ikke stod på skatlisten; hun sagde: jeg vil ikke finde mig i det, alle må være med til at betale de offentlige udgifter.